

Nádherný záclony a paničky s hadicí
kropěj anglický trávník na předměstí.
Všechno se jeví jako sen, krásný sen,
ale když oloupeš kůru, zbyde křik ze stěn.
Zbyde život beze změn. Jakou roli hrát?
Vzdát se hodnot, nebo přijmout řád?
Rutinní fenomén: Auto, žena, děti, dům,
práce. Zůstat vězeň a vyhnout se svejm snům.
Vypnout představy o kariéře umělce,
vydělat love, pak je všechny svěřit manželce.
Dusit pocity a stát se živou mrtvolou.
Slepě si myslet, že ty věci takhle fungují.
Co když přijmeš roli stát se klonem z předměstí?
Teď jestli je to úděl, nebo ryzí neštěstí.
Manželství, zoufalost a navenek se smát,
mít velký dům a přitom si v něm život odpykat.
Mohutně polykat, všechny touhy zašít pryč.
Připadat si jak v cele a nemít klíč.
Mohutně polykat, všechny touhy zašít pryč.
Kát se jak křesťan, mít po ruce bič.

Vidím, jak jdeš ulicí, z kapes ti padaj sny,
kterých se vzdáváš pro jejich představy.
Jsme si podobný, já a ty tak lehce posraný
ze života, co jde čelem proti konvenci.
Unikal jsi do umění, dělalo tě silnější.
Byl to tvůj svět, kde tě nikdo neslyší.
Proč jsi to ale vzdal? Vždyť to byl náš zápas.
Nemůžou tě chápat, svoboda není náplast.
Měšťák nemá sílu pohlídnout do svého srdce,
má už cestu danou, ale měnit se mu nechce.
Dělá, co se od něj čeká, vždyť to jde tak lehce.
Jenom nahrazuje soudce, ale hraje světce.
Každej tu má předem danou svoji malou roli.
Rodiče věděj líp než ty, jakou si máš zvolit.
Celý je to hra, kde vládnu ideální vzory,
hlavní je tu obraz a ne tvůj vlastní pocit.
Přijímáš, co ti bylo dáno a to bez odporu,
je to přirozený, jako když piješ vodu.
Jednou se to ale zbortí, pak to trochu bolí,
jsi už jeden z nich, hraješ úsměv na okolí.

Předměstský chlapec lenivo vstává z postele.
Jedno ak sa volá, to ráno je to posledné,
kedy sa pozerá na svet v starej perspektíve,
kde každý uniká k tomu, čo je klidné, milé.
Uteká zalepiť slobodu a sny náplastami proti kríze.
Je príjemné byť námesačný.
Všade je ticho, iba z vodovodu kvapká voda.
Škriabe sa v trenkách, na kompe nie je ani noha.
Nechápe, kde sa to stalo, že sa tak zamotal.
Chce patrát kto to žije v ňom, tak je to samota.
Strach z neznámych hĺbok, pokúša sa volať.
Odpoveďou sú dve slová: vnútorná sloboda.
A je to jasná správa, žiadna sláva,
opustiť celý ten systém, predsa v ňom zostať plávať.
Lebo sa zdá, že mnohí to tak chcú,

udržat komformitu, vychovat komunitu.
Zranitelnú, bezzubú, netvorivú, tupú, nízkoenergetickú tlupu.
Ten predmestský chlapec vstáva z postele
a podprahové reklamy sú fajn, ale on je už inde.